

Arrest

nr. 326 888 van 19 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2024.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige

concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 20 januari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (Eurodac Marked Record; "Bijkomende vragen M-status Griekenland"). Verzoeker betwist dit niet.

Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij. Uit het enkele feit dat hij niet langer woonachtig is in Griekenland, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker er niet naar zou kunnen terugkeren.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat personen die de vluchtelingenstatus werden toegekend in Griekenland een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Greece, update 2023, p. 243). Verzoeker verklaart ook dat zijn Griekse verblijfsvergunning drie jaar geldig is (verklaringen DVZ, pt. 27). Derhalve moet worden aangenomen dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning geldig is tot 21 januari 2026. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar verzoekers echtgenote aangeeft dat zij over geen andere documenten beschikken dan hun Grieks paspoort (NPO R., p. 6, 8), komt zij niet verder dan loutere beweringen. Niets wijst er daarenboven op dat zij noch verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland een duplicaat zouden kunnen aanvragen van de verblijfsvergunningen die zij aldaar verkregen.

7. Voorts liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij. Verzoeker verklaart oud te zijn en net zoals zijn vrouw een aantal medische problemen te hebben. Zo heeft verzoeker tuberculose (NPO D., p. 5-6; map met documenten, medische attesten); zijn echtgenote heeft cholesterol, is diabeet, heeft maagproblemen, stress en een hoge bloeddruk waarvoor zij in België in behandeling is (NPO R., p. 9; map met documenten, medische attesten). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van deze problemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Hieruit kan immers niet afgeleid worden dat er sprake is van een medische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Hetzelfde geldt voor verzoekers echtgenote. Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate hun leeftijd en medische problemen hen beletten om hun rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van hun medische problemen zou zijn op hun mogelijkheden om hun rechten in Griekenland uit te oefenen. Temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij ondanks zijn verklaarde ouderdom en zijn medische problemen ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk in staat was om te werken waardoor evenmin blijkt dat

hij niet in staat zou zijn om in Griekenland een job uit te voeren om op die manier een inkomen te verwerven om zijn gezin te onderhouden en toegang te hebben tot huisvesting (NPO D., p. 8).

Tevens stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker en zijn echtgenote in Griekenland vanuit België door hun familie werden gesteund. Zo betaalde hun zoon hun tickets, hielp hij met hun reis naar België en betaalde hij medicatie (NPO D., p. 5; NPO R., p. 5-7). Uit niets blijkt dat zij ook na hun terugkeer naar Griekenland niet door hun familiaal netwerk in België zouden kunnen worden ondersteund.

In de mate verdere medische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij en zijn echtgenote in Griekenland hiervan verstoken zullen blijven. Temeer zij in het verleden wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Griekenland. De bestreden beslissing duidt hierover terdege aan: "Voor jullie medische problemen konden jullie gratis terecht bij een arts die jullie onderzocht. U werd ook eens in het ziekenhuis opgenomen. Ofschoon u naar eigen zeggen voor medicatie moest betalen en er problemen waren met de ziekteverzekering, werd u medicatie voorgeschreven en nam u medicatie. Uit uw medisch dossier blijkt in dit verband dat u bij aankomst in België medicatie gebruikte, die hier niet te verkrijgen is, waardoor u die enkel in Griekenland kan gekregen hebben. Uw echtgenote bevestigde dat, indien ze in Griekenland geen medicatie had gekregen, ze het niet had overleefd. In het centrum waar jullie verbleven, waren verpleegkundigen aanwezig. Tevens kwamen er maandelijks artsen uit Duitsland die gratis medicatie verstrekten (CGVS D.(...), p. 6; CGVS R.(...), p. 7)."

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Verzoeker slaagt hier echter niet in nu hij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden.

De Raad wijst er in dit verband op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal motiveert terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Griekenland: "Immers, u heeft onder meer nooit stappen gezet om de nodige documenten te regelen om toegang te hebben tot de Griekse gezondheidszorg en tot de Griekse ziekteverzekering (CGVS D.(...), p. 8; CGVS R.(...), p. 8). Evenmin hebben u en uw vrouw na jullie erkenning stappen gezet om toegang te hebben tot de Griekse arbeidsmarkt, sociale steun of huisvesting. Van zodra jullie in Griekenland jullie papieren hebben gekregen, een aantal maanden nadat jullie de vluchtelingenstatus hadden gekregen, deed u immers het nodige om naar België te reizen: hierna bleven jullie nog hooguit een viertal dagen in Griekenland, omdat jullie al vanaf de eerste dag na jullie aankomst aldaar duidelijk gemaakt hadden dat jullie er niet wilden blijven hetgeen uiteraard geen ernstige pogingen verraadt om zich duurzaam in Griekenland te vestigen (CGVS D.(...), p. 4-5; p. 7; CGVS R.(...), p. 4-5)."

Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen elementen bij die hier anders over doen denken. Hij benadrukt voorts dat hij geen band heeft met Griekenland, maar zoals hoger is gebleken, heeft verzoeker niet de nodige inspanningen geleverd om zich te integreren in de Griekse samenleving. Het loutere gegeven geen band te hebben met Griekenland bereikt voorts niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek, stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker niet aantoont dat hij in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.

8. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto

aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terughouding van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

10. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

11. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De zaken 321 656 en 321 662 (volgnr. 15) worden gezamenlijk opgeroepen en behandeld. Tolk 1626 staat onder eed en tolkt Dari – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers stellen dat hun medisch-psychologische situatie ten onrechte over het hoofd werd gezien. Beiden hebben medische problemen: verzoeker lijdt al twintig jaar aan tuberculose en moet daarvoor regelmatig worden onderzocht, verzoekster heeft schildklierproblemen en lijdt aan diabetes, stress, slapeloosheid en hypercholesterolemie. In dit verband wijzen verzoekers erop dat zij al een zekere leeftijd hebben: zij zijn niet heel oud, maar hun medische toestand maakt hen extra kwetsbaar. Verzoekers wijzen erop dat zij twee meerderjarige zonen hebben die in België werden erkend als vluchteling en hier verblijven met hun gezin. Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden, net zo min als met de actuele situatie in Afghanistan. Verzoekers rekenen op hun kinderen om hen te verzorgen en zijn naar België gekomen om hier in het gezin van hun kinderen te kunnen verblijven. Zij menen dat verweerder en de Raad onvoldoende rekening houden met de realiteit van deze “familiegewoontes”. Bij terugkeer naar Griekenland zullen zij er op geen enkele wijze zijn omkaderd, wat maakt dat zij een hoog risico lopen op materiële, emotionele en sociologische deprivatie. Verzoekers wijzen opnieuw op hun gezondheidstoestand: zij zijn ziek en er kan hen niet worden verweten dat zij in Griekenland niet meer inspanningen hebben geleverd om er een leven op te bouwen. Daarnaast verwijzen zij naar hun Hazara-origine: in Afghanistan hebben zij altijd een simpel leven geleid, wat het hen heeft bemoeilijkt om in Griekenland de nodige inspanningen te leveren. Verder bevraagd, verwijzen verzoekers opnieuw naar hun medische problemen. Actueel verblijven zij in een opvangcentrum in Antwerpen Linkeroever en hun zonen wonen al tien jaar in Gent. Zij zijn niet bij hen gaan inwonen omdat ze niet de nodige documenten hebben. Gevraagd of hij in staat is om te werken, zegt verzoeker dat hij alles zou aannemen wat zijn gezondheidstoestand hem toelaat, maar hij nuanceert dat zware fysieke inspanningen moeilijk zijn en aangepast werk dus beter zou zijn. In Afghanistan werkte hij als een soort conducteur. Verzoekster licht nog toe dat zij een moeilijke periode hebben doorgemaakt. Zij wilden bij hun kinderen zijn om de dagen die hen nog resten bij hen door te brengen. Zonder hun zonen zouden ze verloren lopen. Verzoeksters medische problemen zijn allemaal ontstaan in Griekenland.”

5.1. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 november 2024.

5.2. De Raad herinnert eraan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweeg-brengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

5.3. Vooreerst liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hen bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In de beschikking werd reeds gesteld dat verzoekers geval niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij. Met zijn betoog ter terechtzitting doet verzoeker hierover niet anders denken.

Verzoeker herhaalt ter zitting dat hij al twintig jaar aan tuberculose lijdt en daarvoor regelmatig moet worden onderzocht. Zijn echtgenote heeft schildklierproblemen en lijdt aan diabetes, stress, slapeloosheid en hypercholesterolemie. In dit verband wijst hij erop dat zij al een zekere leeftijd hebben. Met deze elementen werd wel degelijk rekening gehouden in de beschikking. Zoals reeds omstandig besproken in voormelde beschikking, toont verzoeker evenwel niet aan dat hun medische aandoeningen of leeftijd belangrijke negatieve gevolgen hebben voor hun zelfstandig functioneren: *“Hieruit kan immers niet afgeleid worden dat er sprake is van een medische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Hetzelfde geldt voor verzoekers echtgenote. Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate hun leeftijd en medische problemen hen beletten om hun rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van hun medische problemen zou zijn op hun mogelijkheden om hun rechten in Griekenland uit te oefenen. Temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij ondanks zijn verklaarde ouderdom en zijn medische problemen ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk in staat was om te*

werken waardoor evenmin blijkt dat hij niet in staat zou zijn om in Griekenland een job uit te voeren om op die manier een inkomen te verwerven om zijn gezin te onderhouden en toegang te hebben tot huisvesting (NPO D., p. 8)." Door louter opnieuw naar hun gezondheidstoestand te verwijzen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht op deze bevindingen kunnen werpen. Verzoeker nuanceert ter terechtzitting dan wel dat zware fysieke inspanningen moeilijk zijn omwille van zijn gezondheidstoestand en dat aangepast werk beter zou zijn, maar uit niets blijkt dat het niet mogelijk zou zijn voor hem om in Griekenland aangepast werk te vinden. Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hoewel er begrip is voor hun situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van hun fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot hun zelfredzaamheid, autonomie en hun globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn echtgenote de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Ook werd al vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote in Griekenland vanuit België door hun familie werden gesteund; zij hebben twee zonen in België die als vluchteling werden erkend. Zo betaalde hun zoon hun tickets, hielp hij met hun reis naar België en betaalde hij medicatie. Verzoeker en zijn echtgenote beschikken aldus over een netwerk en middelen waarop ze een beroep kunnen doen. Uit niets blijkt dat zij ook na hun terugkeer naar Griekenland niet door hun familiaal netwerk in België zouden kunnen worden ondersteund.

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker en zijn echtgenote omwille van hun gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die het hen dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van andere buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf en zijn echtgenote betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de Griekenland, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij en zijn echtgenote als statushouder in Griekenland geen toegang zullen hebben tot medische opvolging en ondersteuning, zoals in de beschikking al werd uiteengezet. Zo blijkt uit punt 6 in de beschikking dat zij verblijfsvergunningen hebben verkregen die nog geldig zijn en hadden zij in het verleden steeds toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland, zodat niet blijkt de Griekse overheid zich in deze onverschillig opstelde. De bestreden beslissing duidt hierover terdege aan: *"Voor jullie medische problemen konden jullie gratis terecht bij een arts die jullie onderzocht. U werd ook eens in het ziekenhuis opgenomen. Ofschoon u naar eigen zeggen voor medicatie moest betalen en er problemen waren met de ziekteverzekering, werd u medicatie voorgeschreven en nam u medicatie. Uit uw medisch dossier blijkt in dit verband dat u bij aankomst in België medicatie gebruikte, die hier niet te verkrijgen is, waardoor u die enkel in Griekenland kan gekregen hebben. Uw echtgenote bevestigde dat, indien ze in Griekenland geen medicatie had gekregen, ze het niet had overleefd. In het centrum waar jullie verbleven, waren verpleegkundigen aanwezig. Tevens kwamen er maandelijks artsen uit Duitsland die gratis medicatie verstrekten (CGVS D.(...), p. 6; CGVS R.(...), p. 7)."*

Verder hebben verzoeker en zijn echtgenote nooit stappen ondernomen om de nodige documenten te regelen om toegang te hebben tot de Griekse gezondheidszorg en tot de Griekse ziekteverzekering (NPO D., p. 8; NPO R., p. 8); uit hun verklaringen blijkt dat van zodra zij in Griekenland hun documenten hebben gekregen, zij hooguit nog vier dagen in het land zijn gebleven en dan zijn vertrokken naar België. In de mate dat verzoeker ter verschoning hiervan wijst op hun gezondheidsproblemen, is hoger reeds gebleken dat deze geen belangrijke gevolgen hebben (gehad) voor hun zelfstandig functioneren; bovendien blijkt duidelijk dat zij niet in Griekenland wilden blijven (NPO D, p. 4-5, 7; NPO R., p. 4-5). De Raad herhaalt dat uit punt 6 van de beschikking blijkt dat zij verblijfsvergunningen hebben verkregen die nog geldig zijn.

Volgens de beschikbare landeninformatie kunnen zij hiermee een AFM (persoon fiscaal nummer) en een AMKA (sociaalzekerheidsnummer) verkrijgen die hen onder meer toegang geven tot het openen van bankrekening en de arbeidsmarkt alsook recht op gezondheidszorg. Verzoeker toont niet aan dat zij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zouden kunnen brengen. Verzoeker en zijn echtgenote kunnen overigens een beroep doen op hun in België verblijvende zonen om hen te begeleiden in het voltooien van de procedures om deze AFM en AMKA te verkrijgen.

Ter terechtzitting laten verzoeker en zijn echtgenote een plastic zak zien die is gevuld met allerlei medicatie. Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt evenwel dat verzoeker en zijn echtgenote in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van hun AMKA wanneer zij daartoe de nodige stappen zetten, niet verstoken zullen zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it*

is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*). Verzoeker brengt geen elementen aan hierover anders doen denken.

Voorts wordt in punt 7 van de beschikking van 5 november 2024 met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij en zijn echtgenote persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Hoger is reeds gebleken dat hun gezondheidsproblemen geen belangrijke negatieve gevolgen hebben (gehad) voor het zelfstandig functioneren van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker kan hier bijgevolg niet dienstig naar verwijzen ter verschoning van hun gebrek aan inspanning om hun leven in Griekenland op te bouwen. Dat zij Hazara zijn en in Afghanistan steeds een simpel leven hebben geleid, overtuigt evenmin. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker en zijn echtgenote, die in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend kregen, te verwachten dat zij inspanningen leveren om hun levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken. De houding en het handelen van verzoeker en zijn echtgenote duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. In voormelde beschikking werd hierop reeds uitgebreid ingegaan. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker houdt ter terechtzitting voor dat al de medische problemen van zijn echtgenote zijn ontstaan in Griekenland, maar uit het medisch dossier van zijn echtgenote kan niet zonder meer blijken dat haar medische problemen het rechtstreeks gevolg zijn van hun levensomstandigheden in Griekenland. Verzoeker toont dit ook niet aan en blijft bij loutere beweringen. Er kan niet worden uitgesloten dat er hiervoor andere oorzaken kunnen zijn. In de voorliggende medische documenten wordt ook nergens een verband gelegd met haar levensomstandigheden in Griekenland. Verder gaf verzoekers echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud op 26 maart 2024 nergens te kennen dat haar gezondheidstoestand is te wijten aan hun ervaringen in Griekenland. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds mentale problemen kende in Afghanistan naar aanleiding van de problemen die zij er met de taliban zouden hebben gekend (NPO R., p. 6).

Het loutere gegeven dat verzoekers zonen in België verblijven, bereikt voorts niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling te kunnen worden aangemerkt. De Raad herneemt dat kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zullen kennen. Verder kan worden aangenomen dat het van hen enige inspanning zal vergen om hun leven verder op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er overigens aan dat zij reeds in het verleden in Griekenland vanuit België door hun zonen werden gesteund. Uit niets blijkt dat zij ook na hun terugkeer naar Griekenland niet opnieuw door hun zonen vanuit België zouden kunnen worden ondersteund.

Verzoeker en zijn echtgenote stellen nog dat zij op hun kinderen rekenen om hen te verzorgen, dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met deze "*familiegewoontes*" en culturele omstandigheden en dat zij in Griekenland op geen enkele wijze omkaderd zullen zijn, zodat zij een risico lopen op emotionele en sociologische deprivatie. In deze herhaalt de Raad dat de omstandigheid dat vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, niet volstaat om te besluiten dat een begunstigde van internationale bescherming zal worden geconfronteerd met een dergelijke situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Het betoog omtrent de aanwezigheid van hun zonen in België heeft voor het overige enkel betrekking op hun situatie in België, maar niet op die in Griekenland waar zij reeds internationale bescherming genieten. Dit betoog is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling voor hun situatie als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Verzoeker werpt hiermee geen ander licht op de beoordeling van hun situatie als statushouders in Griekenland.

Het loutere feit dat zij familie zijn van begunstigten van internationale bescherming in België heeft geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om verzoeker en zijn echtgenote een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de

beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat hun verzoeken onontvankelijk kunnen worden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, en zij niet op concrete en individuele wijze hebben aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Het staat verzoeker en zijn echtgenote daarnaast vrij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van hun familiale situatie.

5.4. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan hem toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet dienstig.

5.5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 november 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO